

Aar, og hvor meget man havde givet ud, og det viste sig da, at der paa Grund af disse Forhold var givet 6 Mill. Kr. mere ud, end man havde faaet ind. Dette betegner et meget stort Rentetab. Der er vel Forhold der, som ikke kunne ændres, men at der dog maa kunne gøres mere derfor, end Loven har gjort, synes mig klart, og det maa da ske ved en Bestemmelse, hvorved det gøres muligt for Kommunalbestyrelsen at faa forandrede Regler indførte med Hensyn til Skatternes Indgang, altsaa derved, at de erklæres for forfaldne her paa samme Tid som i det øvrige Land. Jeg ved nu ikke, om det kan lykkes. Jeg har gentagne Gange henvendt mig til Ministeriet derom. Jeg synes, det er en Bestemmelse, som ikke kan genere Landmændene, at man faar en bedre Regel paa dette Omraade. Jeg haaber, det skal kunne lykkes.

Saa er der et andet Forhold, som har vakt Opsigt i Kjøbenhavn og da navnlig i kommunale Kredse. Det er dette, at naar denne Lov gennemføres, skal den i Loven af 19de Februar 1861 bestemte Skatteprocent sættes ned fra 3 til 2. Jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende vilde være særlig glad, hvis det kunde lade sig gøre. Jeg holder meget paa noget, som hedder kommunal Politik, og det er ogsaa en Politik, der kan drives: at sætte sine Skatter lavere end i nogen anden Kommune. Kunde der være Mulighed derfor, vilde det være rart. Jeg kan ikke begribe, at andre Kommuner ere saa henrykte derved, men det kommer jo ikke mig ved. Men Forudsætningen maa dog være, at man kan godtgøre, at man *kan* komme ud af det med de 2 pCt., og der maa jeg henvisse til et Andragende, der foreligger fra den samlede Kommunalbestyrelse. Vi kunne være uenige i meget — navnlig kan der være en stor Difference mellem Magistraten og Borgerrepræsentationen — men hvad der ikke er nogen som helst Uenighed om, det er den komplette Umulighed af at gennemføre Forholdene i Kjøbenhavn, naar denne Bestemmelse optages i Loven. Jeg maa sige, at det undrer mig, at man, naar man kommer med en saa indgribende Bestemmelse som denne, ikke har sørget for at faa den bedre belyst. Jeg tror, at alt, hvad der foreligger af Tal, er ganske forkert. Man har givet ganske vildledende Tal, naar man vilde beregne, hvad Kommunen vinder og taber, og man har glemt at give fyldige Oplysninger for at sætte Tinget i Stand til at bedømme, hvorledes Status i Kjøbenhavn overhovedet

er. Hvad det første Punkt angaar, skal jeg oplyse, at ved Opgørelsen regner man til Favør for Kommunen først Statstilskuddet; det er saa vidt jeg erindrer i Lovforslaget opgivet til 365,000 Kr. Maa jeg i Forbigaaende sige, at det er gaaet ud af Loven, vi ere blevne aldeles glemte i det Lovforslag, der nu er kommet fra det andet Ting. Man har nemlig overset, at Lovforslaget, som det er affattet, slet ikke kan anvendes paa Kjøbenhavn; det er kun anvendeligt paa de Kommuner, der ere pligtige til at indsende Regnskaber; det er By- og Sognekommunerne. Men Kjøbenhavns Kommune har ingen Forpligtelse til at indsende sine Regnskaber og falder, som Lovforslaget er affattet i Øjeblikket, slet ikke ind under Bestemmelsen. Jeg antager naturligvis, at det er en Forglemmelse, der kan lade sig rette. Jeg gaar derfor ud fra, at vi skulle have et Tilskud, som der staar i Loven, men hvor stort det bliver, er ikke fastsat. Men dertil kommer, som ogsaa er kommet frem i det andet Ting, at det Tal, der handles om, er illusorisk. Der er det mærkelige ved hele dette Forhold, hvad der er kommet frem fra mange Sider, at Staten tager med den ene Haand, hvad den giver med den anden. Det kommer særligt frem i dette Forhold, idet vi ved den ny Lov for Kjøbenhavns Vedkommende paa mange Punkter ligefrem kommer til at tabe Penge, og det maa man dog tage Hensyn til, naar man beregner det Tilskud, her er Tale om. Jeg vil nævne et Forhold, som ogsaa har været paa Omtale i Dag, nemlig, at naar vi med Hensyn til Skatteopkrævning blive stillede ind under denne Lov, vil det repræsentere et Tab for Kjøbenhavns Kommune af 30—40,000 Kr. Der er andre Bestemmelser i Indkomstskatteloven, som, fordi de ere i Strid med, hvad der nu gælder, vil bevirke stort Tab. Der er det Punkt, at vi ikke maa beskatte den Gevinst, der kommer frem ved, at Ejendomme stige i Værdi paa Grund af Samfundsudviklingen. Det er meget store Summer, der derved kunne gaa tabt for Kjøbenhavns Vedkommende. Endelig er der den Bestemmelse, at vi skulle finde os i, at hele Statsskatten skal trækkes fra i den kommunale Skat; det vil ydermere repræsentere et Tab for os af 50—60,000 Kr. om Aaret. Derfor reduceres det Tilskud, der er taget med i Betragtning meget betydeligt. Man har saa gjort noget andet, og det er mærkeligt. Man stiller de to Tal op mod hinanden, nemlig den Del af Bygningsafgiften, vi skulle have, og den